

ת"פ 5542/02/17 - מדינת ישראל נגד שאול זאב לוריא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5542-02-17 מדינת ישראל נ' לוריא

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה: מדינת ישראל
נגד

הנאשם: שאול זאב לוריא

החלטה

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של שלוש עבירות של פגיעה בפרטיות ועבירה אחת של תקיפה, והכל על רקע נטען של סיום קשר זוגי בין הנאשם לבין המתלוננת:

המתלוננת והנאשם היו בני זוג, ולאחר פרידתם, ועל-אף בקשת המתלוננת לנתק כליל כל קשר עם הנאשם, ביצע הנאשם כלפיה עבירות של פגיעה בפרטיות ואף תקף ביריקה אדם אחר, שהיה בקשר קצר עם המתלוננת.

ההגנה הגישה "טיעונים בכתב במסגרת דיון מקדמי" ובו נכרכו יחד טענות מטענות שונות, שרק חלקן יכול למצוא אכסניה בתחום הטענה המקדמית של הגנה מן הצדק, או טענה מקדמית אחרת:

1. טענות שיסודן בנסיבותיו האישיות של הנאשם תידחינה, שכן אין מקומן כלל בשלב הטענות המקדמיות.
2. טענה מסוג "אין להשיב לאשמה" תידחה, כיוון שמקומה הוא לאחר תום מסכת התביעה, ובוודאי שלא ניתן לדון ולהכריע בה ללא מסד עובדתי מינימאלי שיפרס בשלב הבאת הראיות מטעם התביעה.
3. בקשה לזיכוי הנאשם אך ורק בשל עצם כפירתו בכתב האישום תידחה, שכן אין לה כל בסיס בדיון.
4. טענה בדבר היעדר ראיות לאישומים תידחה, שכן אין מקומה בשלב הטענות המקדמיות, אלא בתום מסכת התביעה (כטענה לפיה אין להשיב לאשמה) או בסיכומים.
5. טענה מקדמית לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה תידחה, שכן לכאורה - ומבלי לקבוע מסמרות בדבר - מגלה כתב האישום בעובדותיו מקרים שיכולים להיחשב כפגיעה בפרטיות מסוג "הטרדה אחרת" (סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981), ובוודאי עבירת תקיפה.
6. הטענה, כי הנאשם לא נחקר במשטרה על העבירות בגין עומד הוא לדיון, תידחה: מטיעוני הצדדים למדתי כי

הנאשם נחקר בחשד לביצוע עבירות של "הטרדה באמצעות מתקן בזק ובמחשב, והטרדה בכך שהגעת למקום עבודתה של המתלוננת מספר פעמים ובגין עבירה סתם" (כך נוסח ההודעה שנמסרה לנאשם בפתח חקירתו, לפי ציטוט בטיעוני הצדדים). כלומר, הודע לנאשם ברמה מספקת במה הוא חשוד וניתנה לו ההזדמנות לפרוס תשובותיו לחשדות. אין זה עניין נדיר, שכתב אישום מוגש בגין הוראות חיקוק השונות מאלו שהנאשם הוחשד בהן מלכתחילה, אלא מדובר בתופעה ראויה ששורשה בשיקול הדעת השונה בין גורמי חקירה לבין גורמי תביעה. נחה דעתי, שהשוני (הקל למדי) בין הוראות החיקוק לפיהן הוחשד הנאשם לבין הוראות החיקוק לפיהן הועמד לדין, אינו כזה ששלל מהנאשם כל זכות או אפשרות להגנה יעילה. עוד ראו רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, (2006).

7. טענה בדבר אכיפה בררנית תידחה, כיוון שאינה מבוססת על מצע עובדתי כלשהו.
8. טענה בדבר היות היריקה על המתלונן "זוטי דברים" תידחה, שכן לכאורה מדובר בתקיפה משפילה שאיננה עניין של מה-בכך, אף לא עניין קל ערך.
9. טענות בדבר חוסר יכולת לגבש יסוד נפשי הנדרש בעבירות, עקב שימוש באלכוהול ומצב נפשי, הן טענות עובדתיות שבמחלוקת, שיש לבררן בשלב הבאת הראיות ואין מקומן במסגרת טענה מקדמית.

לנוכח האמור, אני דוחה את בקשת הנאשם מפי סניגורו המלומד לביטולו של כתב האישום.

עם-זאת, אני מורה לתביעה לתקן את פרק הוראות החיקוק שבכתב האישום, כך שיובהר לאיזו חלופה (או לאילו חלופות) מבין אלו המנויות בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות הנ"ל מכוונת התביעה בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ט, 25 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.